

Phần 10

Chương 37

Thế Nguyên Điện Trung Tuyển Tú Sắc

Trong điện Đông Cung, Sở Tử Phục thối đi xác trà trong ly.

Trước mặt, Hồng công công hồng quang đầy mặt, không ngừng đi đi lại lại.

“Đi mòn giày không tìm được, có được lại không phí sức!” Hồng công công khua chân múa tay, “Ta không đến núi, núi tự tìm ta, ha ha! Phụng Huyết Ca kia thật sự tự tìm đường chết, cứ nhiên đem việc chủ trì hòa thân giao cho ta! Hoàng thượng, đại nghiệp sắp thành rồi a!”

“VẬY sao?” Sở Tử Phục không chút biểu cảm nói.

Hồng công công quay đầu lại, chỉ thấy Sở Tử Phục lạnh lùng nhìn ông ta, trong mắt viết rõ “Tông môn tại sao lại phái tên phế vật như ngươi đến phò trợ trẫm” vân vân...

“Hoàng thượng...” Hồng công công cẩn trọng hỏi.

“Đồ ngu.” Sở Tử Phục lạnh lùng nói, “Khi này ngươi sao vậy?”

Hồng công công ngậy người, tiếp đó lập tức sực nhớ lại biểu hiện vô năng của mình trước mặt Phụng Huyết Ca, nhất thời hổ thẹn, xoa tay nói: “Chỉ trách Phụng Huyết Ca kia hung danh đồn xa, phạm phu tục tử chúng ta gặp phải y... quả thực khó giữ bình tĩnh a.”

“Phạm phu tục tử là nói ngươi, không liên quan gì đến trẫm.” Giọng Sở Tử Phục không chút dao động, đôi mắt nhìn ông ta như ghi rõ “Tên phạm phu tục tử như ngươi nhanh chóng về quê trồng ruộng, ở đây đã không còn việc của ngươi” vân vân...

Từ đầu đến cuối, Sở Tử Phục không thốt một câu một chữ thô tục, nhưng đã khiến Hồng công công xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, chỉ có thể không ngừng chấp tay: “Hổ thẹn hổ thẹn, không có lần sau, không có lần sau a...”

“Hừ.” Tiểu quốc vương lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, “Đây là hoàng cung, không phải giang hồ. Hành tẩu giang hồ, làm lỡ một lần hối hận thiên cổ, nhưng ở trong cung một khi sai lầm thì ngươi ngay cả mạng cũng không còn, ta khuyên ngươi tốt nhất nên tự mà liệu.”

“Vâng vâng vâng.” Hồng công công vội vã đáp, dưới uy áp của Sở Tử Phục, sống lưng của vị giang hồ hảo hán này cũng cong xuống rồi, lúc này chỉ thấy ông ta khom lưng, vẻ mặt nhín nọt, mi mày Sở Tử Phục bắt giác càng nhíu chặt hơn.

“Được rồi.” Sở Tử Phục khinh bỉ liếc ông ta, từ từ nói, “Người an bài ba trăm tử sĩ kia cho tốt vào, chọn ngày đại hôn của trăm khởi sự... tiện thể nhắn lời của trăm cho tông chủ quý phái, ngày trăm nắm lại đại quyền sẽ là ngày quý phái trở thành quốc giáo.”

“Vâng vâng vâng!” Hồng công công nhất thời hai mắt sáng rực, hùng hổ đáp.

“Lui xuống !” Sở Tử Phục điềm lạnh dặn dò, lão thái giám theo bên hấn ta liền tươi cười tiễn Hồng công công đi, đợi khi lão thái giám quay về, liền đóng cửa phòng lại, vẻ mặt đầy lo âu.

“Hoàng thượng, bây giờ khởi sự có phải quá gấp?” Lão thái giám lo lắng hỏi.

“Nhưng bọn họ bì sự kia không còn đợi được nữa rồi!” Sở Tử Phục một tay chống cằm quét chum trà trên bàn xuống đất, sắc mặt âm trầm đáng sợ, “Người nhìn Hồng công công kia, làm thái giám cũng có hứng thú... hừ, bọn người giang hồ chính là vậy, có được chút lợi, lấy được chút quyền lực đã mãn nguyện, thật là bọn không biết nhìn xa trông rộng! Trẫm cũng biết bây giờ không phải là thời cơ tốt nhất để khởi sự, thời cơ tốt nhất có hai, một là đợi đến lúc Phụng Huyết Ca tuổi già nên tàn, sau đó tên Hàn Quang ngu ngốc kia đăng lên ngự tọa. Hai là để ba trăm tử sĩ kia lan tin đồn trong cung, nói rằng Hàn Quang muốn đoạt đế vị, khiến hai sư đồ họ mâu thuẫn, chỉ có như vậy hoàng cung mới loạn, và khi ấy ba trăm tử sĩ mới có tác dụng! Chỉ tiếc là, bọn ngu ấy căn bản không chờ được!”

“Nếu như trong lòng hoàng thượng đã có chủ ý, vậy tại sao không nói với họ?” Lão thái giám không kìm được hỏi.

“Nói có ích gì?” Sở Tử Phục cười khở nói, “Thứ nhất họ chờ không nổi, thứ hai họ làm không được. Hơn nữa điều đáng sợ nhất không phải hai điều này, mà là ‘do kiệm nhập xa dịch, do xa nhập kiệm nan’⁽¹⁾! Những năm nay, ba trăm tên tử sĩ trốn trong cung, không cần chịu cảnh khổ cực, mỗi ngày áo gấm mũ vị, sớm đã tiêu mòn đi nhuệ khí, chỉ e là chờ thêm một khoảng thời gian nữa sẽ chờ ra những người rụt đầu rụt đuôi như Hồng công công...”

Lão thái giám nghe mà lòng không khỏi tê lương, nghẹn ngào: “Bệ hạ hùng tài vĩ lược, có trung hưng chí tướng, chỉ tiếc là bên cạnh không có người để dùng, không có quân thần phò trợ...”

“... Ài, việc đến nước này, cứ chiến đấu đi.” Sở Tử Phục ngồi trong ghế, trăm mặc hồi lâu, thở dài, “Ngoài có Tạ Thư Hiền, trong có họa bì sự, cũng chưa hẳn trăm sẽ thua.”

“Đúng đúng, bệ hạ là chân long thiên tử, có trời xanh phù hộ, sao có thể thua cho bọn loạn thần tặc tử kia chứ?” Lão thái giám vừa lau nước mắt vừa nói.

Hy vọng là vậy, Sở Tử Phục nghĩ thế, cũng dần nhắm mắt lại.

Vài ngày sau, tin Sở Tử Phục cùng công chúa Nam Chiếu hòa thân nhanh chóng lan khắp triều, mặt khác, tuyên bố với bên ngoài rằng dân không thể làm hậu, vị công chúa Nam Chiếu kia tuy lấy danh phận là công chúa gả đến Sở quốc, nhưng nhiều lắm cũng chỉ có thể lập làm quý phi, Phục Huyết Ca buông lời rằng việc tốt phải thành đôi, nhân cơ hội này muốn chọn cho Sở Tử Phục một vị hoàng hậu.

Chỉ là tin vừa được truyền đi, thế gia đại tộc đều im phăng phắc.

Dù là lúc hôn quân tiền nhiệm tuyển hậu, họ cũng không im lặng như thế này...

Dẫu sao tiền nhiệm quốc vương tuy là hôn quân, nhưng ít nhất cũng là nhất quân chi chủ thật sự, còn tiểu quốc vương bây giờ ngoài cái danh bên ngoài ra, hẳn ta còn có gì chứ?

Nhưng phạm là đích nữ trong đại tộc thế gia thì đều là người sau này trở thành chủ mẫu, đừng nói cầm kì thi họa thứ thứ tinh thông, dù là cung đấu gia đấu cũng rất giỏi, tặng cho một tiểu quốc vương không quyền không thế không phải rất phí sao?

Nếu như đối tượng là cầm y vệ chỉ huy sứ đại nhân thì có thể suy nghĩ lại...

Còn đại sư huynh khi đối diện với ý chỉ rõ ràng hoặc ám chỉ của các thế gia, chỉ khoanh tay trước ngực, không nhần nạy ngược mặt nhìn trời: “Bổn đại gia không có hứng thú với nữ nhân bình thường... phụt! Bổn đại gia cũng không có hứng thú với nam nhân bình thường! Nữ nhân mà bổn đại gia có hứng thú là người thân mang võ nghệ, võ nghệ không cần quá cao, dưới nhất lưu trên tam lưu là được; tuổi không được quá lớn, nhưng cũng không được quá nhỏ, trên đậu khấu dưới song thập là được; cử chỉ không cần quá đoan trang, tính tình không cần quá dịu dàng, nhưng chí ít có thể thường xuyên chọc bổn đại gia cười... thêm một chút thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên thì càng tuyệt hơn.”

Võ nghệ không cần quá cao, dưới nhất lưu trên tam lưu - vậy là cao thủ nhị lưu rồi; tuổi không được quá lớn, nhưng cũng không được quá nhỏ, trên đậu khấu dưới song thập - vậy là tuổi mười tám rồi; cử chỉ không cần quá đoan trang, tính tình không cần quá dịu dàng - danh môn khuê tú phải làm thế nào; cuối cùng còn muốn thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên - mọi người mặt đầm lệ, cầm y vệ chỉ huy sứ đại nhân, người cứ nói thẳng là mình có hứng thú với sự muội của mình là được rồi, hà tất phải đi một vòng lớn như vậy?

Cầm y vệ chỉ huy sứ đại nhân đã không còn hy vọng gì, mọi người lập tức di chuyển mục tiêu, đưa ánh mắt lên người nam nhân có thể lực nhất Sở quốc... nếu như đối tượng là vị đại nhân này, vậy thì suy nghĩ cũng không cần, dù có đem hết nữ nhi trong nhà gả hết cho vị đại nhân này cũng đáng a.

Trước ám chỉ của mọi người, Phục Huyết Ca chỉ phụng mím cười, ngón tay thon dài nhắc chiếc chum sứ hoa mai đỏ đen sẫm, chậm rãi nhấp một ngụm, sau

đó từ tốn thờ ra một hơi rượu, ung dung lười nhác nói: “Nữ tử mà bốn tọa có hứng thú... cần phải là người nữ nhân thân mang võ nghệ, võ nghệ không cần quá cao, dưới nhất lưu trên tam lưu là được; tuổi không được quá lớn, nhưng cũng không được quá nhỏ, trên đậu khấu dưới song thập là được; cử chỉ không cần quá đoan trang, tính tình không cần quá dịu dàng, nhưng chí ít có thể thường xuyên chọc bốn tọa vui... thêm một chút chuyện tình u hoài chàng sinh ta chưa sinh, ta sinh chàng đã già, vậy thì càng tuyệt hơn.”

... Quốc sư đại nhân, tuy dân chúng toàn quốc đều biết người có ý đồ bất chính với đệ tử nhà mình, nhưng người có thể che giấu một chút không, không cần phải biểu hiện rõ ràng như vậy chứ a?

Thê gia sát vũ quay về, danh môn không công mà lui, nhưng mà họ vẫn nể mặt Phụng Huyết Ca, ngày sơ tuyển, đưa ra được ba vị đích nữ mười hai vị thứ nữ, hoàn phi yếu sáu, tư thái ngàn vạn đưa đến trước mặt Hoa Diễm Cốt. Cộng thêm hai vị tú nữ tuyển chọn ở dân gian, lần chọn tú nữ này cũng trở thành đảng hoàng.

Nhất thời, trong Thê Nguyên điện ‘Thúy điền thiệp diệp khinh như tiểu, ngọc phụng điều thoa niệu dục phi’, danh môn đích nữ đương nhiên tú nữ đoan trang, tú nữ cũng không kém sắc, khiến người khác không khỏi thờ dài Sở quốc quả là vật hoa thiên bảo, vùng đất nhân kiệt, phảng phất như anh hùng mỹ nhân trong thiên hạ đều sinh ra ở nơi này, tụ tập ở nơi đây. Chỉ là anh hùng chạm mặt nhau, nhất định phân phân thắng bại, mỹ nhân gặp mặt nhau, quyết phải phân hơn thua.

Chỉ thấy nữ tử trong điện hoặc dùng ánh mắt, hoặc dùng nụ cười, hoặc vờ Chiêu Quân nheo mắt, hoặc học Tây Thi dâng tim, dùng đủ mọi cách thu hút sự chú ý của tiểu quốc vương, chỉ tiếc là Sở Tử Phục tay chống cằm, bộ dạng không chút để tâm, ngược lại đại sư huynh bên cạnh lại khuây đùa mỹ nhân bài trong tay, bộ dạng lựa chọn tỉ mỉ.

Hoa Diễm Cốt ngồi giữa hai người họ, nàng cảm thấy hai bên vai mình bỗng dựng nặng hẳn. Khi đợt tú nữ đầu tiên lui đi, Hoa Diễm Cốt vội vàng hỏi hai người họ: “Có ưng người nào không?”

“Người/muội tự mà chọn đi.” Hai người đồng thanh đáp, nói rồi quay sang trừng đôi phương, ‘hừ’ một tiếng, cả hai cùng quay mặt đi nơi khác.

“... Muội tự mà chọn?” Trong lòng Hoa Diễm Cốt thầm nghĩ rốt cuộc không biết là ai đang tuyển phi a, “Được rồi, muội tự mà chọn. Cô nương tên Cẩm Sắc khi nãy thế nào? Dáng vẻ phong lưu, cổ phán sinh huy, kiêu diễm tựa mẫu đơn khuyh thành, yêu mị tựa thược dược hàm lộ...”

“Không cần nói nữa.” Hàn Quang ngắt lời, “Hắn ta không thích nhất loại nữ tử yêu mị như vậy.”

“Hừ, nói cứ như người hiểu rõ lắm lắm.” Sở Tử Phục khẽ hếch cao cằm, ngạo mạn lạnh lùng lườm Hàn Quang.

“Vậy có muốn hay là không?” Hoa Diễm Cốt nhìn sang đại sư huynh rồi lại nhìn sang Sở Tử Phục, hỏi.

“Không!” Hai người cùng đồng thanh đáp, sau đó cắn giận lườm đôi phương một cái, ‘hừ’ một tiếng quay mặt đi.

“...” Hoa Diễm Cốt vừa gạt tấm bài của Cầm Sắc đi, lòng vừa thầm làu bàu quả không hổ danh là hai người nam nhân cùng lớn lên, ngay cả đôi phương thích người nữ tử như thế nào cũng hiểu rõ, “Vậy còn nữ tử mang trâm bạch ngọc khi này? Tuy không như người đầu tiên, nhưng trong từng bước đi như thể hành vân lưu thủy, lãng ba vi bộ, bộ bộ sinh liên, có tư chất thần tiên a.”

“Không.” Đại sư huynh không kiên nhẫn phui phui tay, “Loại nữ nhân đó vừa nhìn là biết tính tình khó gần, khó mà hầu hạ.”

Sở Tử Phục không tán đồng với Hàn Quang... nhưng cũng không có ý phản bác lại.

Hoa Diễm Cốt lẳng lặng gạt tấm bài ấy đi, sau đó nàng phát hiện không cần phải hỏi ý của Sở Tử Phục... bởi vì trực tiếp hỏi đại sư huynh là được...

Còn Hàn Quang tên võ phu này trước nay không biết thương hương tiếc ngọc, nhìn thuận mắt thì giữ lại, không thuận mắt thì gạt đi, cứ như lên trận giết địch, khí thế hùng hồn, nhanh chóng kết thúc đợt sơ tuyến này.

Cuối cùng ba vị danh môn khuê tú, mười hai vị tú nữ dân gian và cả tiểu công chúa Nam Chiếu - Xuân Phong, tổng cộng tên mười sáu người được chia thành hai phần dâng đến thư án của Phụng Huyết Ca và Sở Tử Phục.

Ghi chú:

1. Do kiệm nhập xa dịch, do xa nhập kiệm nan: ý chỉ từ cuộc sống giản dị cần kiệm sang cuộc sống xa hoa thì dễ, ngược lại thì khó.

Chương 38

Lạc Hoa Hữu Ý Trị Quân Hoài

Gió xuân tháng hai như lưỡi kéo cắt đi cành khô nơi đầu cành, thơm mầm lá non xanh mơn.

Con gió xuân đột ngột xuất hiện này thổi đi áo bông dày trên người cung nhân, nhưng lại không thổi được áo bào lông hồ trên người tiểu quốc vương. Hắn ta trời sinh sợ lạnh, một năm bốn mùa, đã có ba mùa hắn ta quấn chặt người trong áo bào, nhưng đâu là vậy, đôi tay hắn ta cũng chưa từng sời ấm qua.

Đứng giữ Đông Cung như chiếc lồng kia, Sở Tử Phục ngậy người nhìn tường đỏ ngói xanh trước mắt, và cả cung điện nguy nga đằng sau bức tường ấy,

mãi cho đến khi bảo kiếm của Văn Văn tì trước trán hấn ta, hấn ta mới dần sự tỉnh lại.

“Tại sao ngươi lại muốn tuyền phi?” Văn Văn tay cầm kiếm, ruy đỏ dài rũ xuống bên hông nàng ta, nàng ta nhìn chằm chằm Sở Tử Phục, hỏi.

Sở Tử Phục nhìn nàng ta, mỉm cười nói: “Tại sao ngươi lại nổi giận?”

Văn Văn sững sờ, hồi lâu không thốt nên lời. Bởi nàng ta nhất thời không tìm được thân phận thích hợp để nổi giận với tiểu quốc vương.

“Ta... ta chí ít cũng là phi tử của ngươi mà.” Cuối cùng nàng ta khó khăn thốt ra một câu, “Việc trọng đại như thành thân, ngươi phải thương lượng với ta!”

Sở Tử Phục lắc đầu bất lực: “Thành thân tuy là đại sự, nhưng việc này ngay cả trăm cũng không thể làm chủ, huống hồ chỉ là một tiểu phi tử như ngươi.”

Ánh mắt Văn Văn sầm lại, nàng ta không phải là bé gái ngây thơ không biết chuyện thế sự, dĩ nhiên nàng ta biết được nỗi khổ của tiểu quốc vương, nhưng nàng ta cảm thấy buồn phiền trong lòng, không nói không thoả mái: “Ngươi có thể cự tuyệt! Nếu như ngươi không muốn lấy, ta có thể đi giết họ!”

Sở Tử Phục nhìn chằm chằm Văn Văn hồi lâu, thấy nàng ta bộ dạng chân thật, không hề giả vờ, kìm được khẽ mỉm cười, đưa tay vén lại tóc mai bên tai nàng ta, dịu dàng nói: “Dáng người không cao, nhưng tính khí không nhỏ, hoàng cung nước sâu, đâu thể để con cá nhỏ như ngươi quấy đạp.”

Văn Văn lặng lẽ đứng yên, mặc cho hấn ta vén tóc lại cho mình, ngón tay thon dài như chiếc lược ngọc, chải thẳng mái tóc nàng ta, nhưng lại khiến lòng nàng ta bồi hồi.

Nghiến răng, buông lỏng tay, mặc cho thanh bảo kiếm chớp ánh sáng lạnh lùng kia rơi xuống đất, phát ra âm thanh như ngọc vỡ.

“Ngươi đừng lấy người khác.” Văn Văn áp bàn tay phải quen nắm lấy binh khí lên bàn tay trái trắng ngần không tì vết của hấn ta, ngón tay mang đầy vết chai sần lặn lẽ siết lấy mu bàn tay hấn ta, Văn Văn như thể ngọn lửa hoang đến từ Nam Chiếu, rừng rực cháy sáng trước mặt Sở Tử Phục, trong lòng nghĩ gì thì ngoài miệng nói đó.

“...” Sở Tử Phục nhìn bàn tay nhỏ áp trên tay mình, hồi lâu, dần dần, dần dần thu ngón tay lạnh băng lại, siết chặt bàn tay ấm áp của nàng ta trong lòng bàn tay, trên mặt là nụ cười bất biến, nói: “Việc này, trăm cũng không thể hứa với ngươi...”

Cả đời một người, có biết bao điều không thật lòng. Suy ngẫm đời ta, biết bao lúc không biết làm sao. Ba trăm tử sĩ đã vào vị trí, trung sĩ tàn dư cũng đã từ bốn phương tám hướng tìm đến, tụ họp dưới trướng của hấn ta, Sở Tử Phục không nghĩ ra lí do bỏ cuộc, hoặc có thể nói, dù có bao nhiêu lí do cũng không thể ngăn được hấn ta biến cuộc đại hôn này thành một chiến trường tu la.

“Hứ! Xem ra ngươi lầy chắc rồi?” Văn Văn tức giận hất tay hấn ta đi, chỉ vào mũi hấn ta mà quát, “Với thân người yếu ớt của ngươi, ngay cả ta cũng không ứng phó được, lầy gì đi ứng phó tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần?”

Sở Tử Phục nhìn Văn Văn, “Chỉ một mình ngươi, vẫn có thể ứng phó được.”

“Dựa vào ngươi?” Văn Văn khinh bỉ nhìn tiểu quốc vương vai không thể gánh, tay không thể nhắc, chút do dự nói, “Ta nhường ngươi một tay một chân, có dám đại chiến ba trăm hiệp với ta không?”

“Đêm nay?” Sở Tử Phục hỏi.

“Đêm nay.” Văn Văn vừa dứt lời, liền cảm thấy có gì đó không ổn. Hán ngữ học không giỏi quả thật là điều đáng sợ, Văn Văn nhìn gương mặt như cười như không của Sở Tử Phục, nàng ta hận không thể cả đời này chỉ dùng nắm đấm nói chuyện với hấn ta.

“Vây đêm này, trăm đời ngươi ở tầm cung.” Nhưng Sở Tử Phục lại không biết dừng lại, còn muốn thêm dầu vào ngọn lửa cháy rục này, lần này Văn Văn thật sự nổi giận.

“Ai thèm quan tâm ngươi a!” Văn Văn quay người đi, “Nếu như ngươi lầy người khác, cả đời ta cũng không quan tâm ngươi nữa!”

Sở Tử Phục ngây người, đột nhiên quay người về phía bóng người nàng ta hét lớn: “Đợi đã!”

“Làm gì?” Bước chân Văn Văn chợt dừng, liền muốn tiếp tục chạy đi.

Hai tay Sở Tử Phục ấn lấy vai nàng ta, thương tiếc hỏi: “Ngươi khóc sao?”

Văn Văn không phải không vùng khỏi tay hấn được, mà nàng ta chỉ là không thoát khỏi được chút dịu dàng trong giọng nói của hấn ta. Khẽ cúi đầu, nước mắt rơi xuống đất, nàng ta cảm giận nói: “Không có!”

Tiếp đó, còn thêm một câu: “Người nữ tử mạnh mẽ như ta sao lại khóc chứ?”

Sở Tử Phục quả thật dở khóc dở cười: “Mạnh mẽ không phải là dùng như vậy...”

Lần này Văn Văn cảm thấy mình không hề dùng sai. Nàng ta là một nữ tử, nhưng người khác lại quên mất đi điều ấy. Một người khi nhớ đến nàng ta, ắt hấn sẽ nhớ đến việc nàng ta thiện chiến lại giỏi chính sự, và mạnh mẽ. Người khác luôn nhớ đến vẻ mạnh mẽ của nàng ta, nhưng lại quên đi nàng ta cũng có lúc yếu đuối, người khác luôn tặng nàng ta áo giáp binh khí, nhưng không biết thật sự nàng ta rất muốn nhận được một đóa hoa...

Cho nên trong mắt nam nhân, nàng ta mãi mãi chỉ có thể là huynh đệ, không cách nào trở thành tình nhân. Rõ ràng là song sinh giống hệt nhau, hai người ngay cả vị trí lúm đồng tiền cũng giống nhau, nhưng trong mắt nam nhân, trong

mắt sư phụ, trong mắt phụ mẫu, Xuân Phong mãi mãi xinh đẹp hơn nàng ta, khả ái hơn nàng ta, thuần khiết lương thiện hơn nàng ta...

Cuối cùng, ai cũng đều chọn Xuân Phong.

Không có ai ngoại lệ sao? Không có ai chịu chọn nàng ta sao?

Vãn Vãn bị ai cúi thấp đầu, cố gắng nuốt trôi nước mắt vào bụng, dầu sao cũng không thể rơi một giọt lệ nào trước mặt Sở Tử Phục.

“... Muốn khóc thì khóc ra đi.” Sở Tử Phục không kìm được nói, hẳn ta không biết an ủi người khác, cố gắng hết sức, kết quả bị ai phát hiện trong bụng mình ngoài âm mưu quỷ kế và hùng thao tráng lược, không có chút cách nào đối phó nữ nhân, cuối cùng chỉ có thể đưa tay áo lau mặt cho nàng ta, sức lực cứ như đang lau cửa sổ.

Vãn Vãn đau đến mức muốn đâm mạnh vào ngực hẳn ta, nhưng cuối cùng đành cố nhịn, vừa nhịn cười vừa thốt ra vài chữ từ kẽ răng: “Tay chân vụng về...”

“Lần đầu tiên trầm hầu hạ người đấy.” Sở Tử Phục nói, “Hy vọng trầm dịu dàng hơn nữa thì cứ nói ra.”

“Ngươi như vậy gọi là hầu hạ người sao?” Vãn Vãn chỉ gương mặt bị lau đến đỏ ửng của mình, nổi giận nói.

“Đương nhiên.” Sở Tử Phục quay mặt đi, “Ngươi đừng hy vọng trầm làm nhiều hơn cho ngươi.”

Vãn Vãn sững người, nàng ta cũng biết người nam tử trước mắt tuy thường đùa bỡn tóc nàng ta, nhưng thực tế không hiểu chuyện tình nam nữ, nam tử Nam Chiếu nếu như thích một người thì sẽ chăm chỉ như con ong, hái đóa hoa tươi đẹp nhất đến trước cửa sổ của người ấy, đem con mồi thơm ngon nhất treo trước cửa của người ấy, hát bản tình ca hay nhất từ sáng đến tối, đôi mắt chỉ nhìn mỗi người ấy, đôi chân luôn quanh quẩn bên người ấy, miệng luôn không ngừng muốn tìm người ấy nói chuyện...

Nghĩ tới đây, Vãn Vãn đột nhiên ngây người.

“... Nếu như trong lòng có điều muốn nói thì cứ nói ra.” Sở Tử Phục liếc nhìn nàng ta, chậm rãi nói.

Vãn Vãn do dự nhìn hẳn ta, cúi thấp đầu làu bàu: “... Gần đây ta có phải luôn nhìn chăm chăm ngươi?”

“...” Sở Tử Phục suy nghĩ một lúc, sau đó đáp, “Đúng.”

“Ta luôn quanh quẩn quanh ngươi?” Vãn Vãn vỗ trán.

“Đúng.” Sở Tử Phục điềm đạm nói.

“Vậy, gần đây ta thường nói chuyện với ai?” Vãn Vãn ngẩng đầu nhìn hẳn ta.

“Trẫm.” Sở Tử Phục nói chắc như đinh đóng cột, “Mỗi đêm người đều ở trong tầm cung của trẫm quấy rầy rất lâu, lời thôi không dứt... sao, đột nhiên biết phản tỉnh rồi sao?”

Văn Văn chăm chú nhìn hắn ta rất lâu, bỗng nhiên mở miệng nói: “Ta nói ta thích người, người tin không?”

Sở Tử Phục khẽ sững sờ, sau đó mỉm cười lắc đầu.

“Cơ thể trẫm quá yếu ớt.” Hắn ta nói, “Người không phải ghét nhất loại nam nhân vai không thể gánh, tay không thể nhắc như trẫm sao?”

“... Ta, ta cũng không ghét người như vậy.” Văn Văn vội nói.

“Hơn nữa trong những ngày nay người cũng đã nhìn thấy rồi, trẫm tuy mang danh là hoàng đế, nhưng lại không phải là hoàng đế thật sự.” Sở Tử Phục tự cười nhạt, “Thực tế thì trẫm cái gì cũng không có, cũng không thể cho người cái gì.”

“Ta... ta không quan tâm!” Văn Văn nghĩ cũng không nghĩ liền nói.

Sở Tử Phục không nói gì, hắn ta chỉ lẳng lặng đứng yên tại chỗ, áo bào màu tuyết khẽ bay theo gió, lộ ra y phục xanh sẫm bên trong, cả người hắn ta trông cứ cây thông bị chôn vùi bởi tuyết, vàng trán mang đầy sương gió và kiên định. Cứ như vậy lẳng lặng nhìn đối phương, rất lâu rất lâu sau Sở Tử Phục mới tìm được một lí do cuối cùng.

“Lúc người ở bên cạnh trẫm, người luôn không được vui vẻ.” Hắn ta nói, “Còn trẫm... cũng không biết cách an ủi người.”

“Điều ấy không quan trọng!” Văn Văn hét, “Ta thích người, cho nên những điều này không quan trọng!”

Sở Tử Phục ngậy người. Gió xuân lướt nhẹ quan cảnh liễu, lá lướt như tờ tình, hai người đứng yên, mắt to mắt nhỏ trừng nhau, ai cũng không dám manh động, mãi cho đến cuối cùng, huyết thông bất kham của miêu tộc trong xương cốt Văn Văn chiếm thế thượng phong, nàng ta nắm lấy cổ áo Sở Tử Phục, ép hắn ta khẽ nghiêng người, còn nàng ta lại nhón chân, áp môi lên môi hắn ta, nụ hôn như thể chuồn chuồn điểm nhẹ mặt nước, chỉ thoáng nhẹ đã vội đẩy hắn ta ra, ném lại một câu: “Ta thích người.” Sau đó xoay người bỏ đi.

Hai quân đối địch, điều quan trọng nhất là khí thế quân sĩ, cho nên ‘nhất cổ tắc khí, nhị suy, tam kiệt’, ba câu ta thích người ấy đã hao cạn sĩ khí của Văn Văn, nàng ta bây giờ ngay cả dũng khí đối mặt với hắn ta cũng không có.

Chỉ có thể ừ ừ chạy trốn khỏi nơi ấy, miệng vừa làu bàu đừng có đuổi theo, trong lòng lại vừa thầm trách sao còn chưa đuổi theo chứ. Và đợi khi nàng ta đã chạy được một lúc, mới sực nhớ ra từ nhỏ mình học võ, bước chân nhanh nhẹ, bất luận sơn nguyên đầm lầy cũng có thể như đi trên mặt đất bằng phẳng, còn

tiểu quốc vương kia lại là người chỉ đi vài bước cũng có thể thờ đốc, nay nàng ta như chó hoang điên cuồng chạy mất, hẳn ta làm sao có thể đuổi kịp.

Đang lúc Văn Văn ảo não, đối diện truyền đến tiếng oanh yến riu rít, tiếp đó ở cuối hành lang xuất hiện một đội nữ tử, đầu mang châu thúy, thân khoác minh hà, áo váy tung bay, cung điệu rũ đất, người dẫn đầu tuổi không lớn nhưng ăn mặc xinh đẹp hơn bất cứ ai, và khi nữ tử ấy ngẩng đầu lên, nàng ta và Văn Văn đều cùng sững sờ.

“Văn phi nương nương.” Tỉ nữ bên cạnh nữ tử hành lễ với Văn Văn.

“Văn phi nương nương?” Nữ tử nghe thấy cách xưng hô này chỉ cười. Trong tiếng cười ấy ẩn chứa ác ý như kim nhọn. Nàng ta không hành lễ mà chỉ phẩy tay, để tỉ nữ bên cạnh toàn bộ lui đi, đợi khi thân ảnh họ biến mất nơi cuối hành lang, nữ tử mới mỉm cười bước lên trước, nói: “Lâu quá không gặp, Văn Văn tỉ...”

Chương 39

Nhân Tính Bồn Ác Khởi Dư Tranh

Ở hành lang quanh co, hai vị nữ tử đứng đối nhau.

Nhìn từ ngang sang, họ cứ như đóa phù dung nở trên mặt hồ, hoặc như bóng hình nghiêng dưới mặt hồ, đừng nói là dáng người cân nặng ngay cả ngón tay cũng dài ngắn hết nhau. Duy chỉ có một điểm khác biệt, đó là gương mặt của họ.

“Sao tỉ lại khiến bản thân trở thành bộ dạng này?” Nữ tử kia từ từ đưa ngón tay lên, vuốt ve gương mặt Văn Văn, môi châu khẽ mỉm cười, “Trước kia tỉ đã không phải là mỹ nhân gì rồi, nay bộ dạng này càng khó coi hơn.”

Văn Văn hất tay nữ tử ra, lạnh lùng nói: “Người nhận làm người rồi.”

“Ha ha ha, tỉ tỉ, tỉ có thể giấu được mọi người, nhưng duy nhất không thể giấu được ta.” Tiểu công chúa Nam Chiếu - Xuân Phong cười, ẩn trong nụ cười ấy là ác ý sắc bén như kim, Xuân Phong nói: “Cổ vương đại nhân không phải thường nói... người hiền người nhất, mãi mãi là kẻ thù của người, còn kẻ thù lớn nhất trên đời này của ta, chính là tỉ.”

“Ta đã làm gì mà khiến muội hận ta như vậy?” Văn Văn cuối cùng không kìm được hỏi.

“Sự ra đời của tỉ đã là một sai lầm.” Xuân Phong nghiêm túc nói, “Cứ như một cái tổ có hai con chim non, chắc chắn một con ăn nhiều hơn, một con ăn ít hơn. Hai chúng ta nếu đã cùng sinh ra, vậy thì lúc mở miệng ra đã bắt đầu tranh sữa của mẫu thân, đợi khi lớn hơn thì càng tranh nhiều thứ hơn... và thứ tốt nhất,

người nam nhân tốt nhất, mãi mãi chỉ có một, không thể nào chia sẻ với người khác.”

“Chính vì lí do này sao?” Văn Văn không dám tin nhìn đôi phương, “Những năm muội mất tích, ta đều phái người tìm muội khắp nơi, bất luận mưa to gió lớn thời gian đằng đẵng, ta cũng chưa từng bỏ cuộc. Sau này khi muội trở về Nam Chiêu, thức ăn ngon nhất y phục tốt nhất ta đều đem cả cho muội, kết quả muội còn hận ta, lí do chỉ vì ta là tí tí?”

“Đừng nói như bản thân vĩ đại lắm.” Xuân Phong khinh miệt nhìn đôi phương, “Người là công chúa, ta cũng là công chúa, tất cả mọi thứ của Nam Chiêu ta đều có một nửa, người đem thứ thuộc về ta đến trước mặt ta thì ta đã phải cảm kích người sao? Huống hồ chi y phục trang sức người cho ta đều là thứ người dùng qua, dựa vào đâu mà ta phải nhặt những thứ người không cần chứ, còn người lại mỗi ngày có thể mặc y phục mới!”

“Đó là do ta may nhiều hơn muội!” Văn Văn gào lên, “Nam Chiêu không phải Sở quốc, đất Sở trù phú, nhà nhà đều có y phục mới để mặc có thịt để ăn, còn Nam Chiêu chúng ta quanh năm chinh chiến thiên tai liên miên, cho nên đối với chúng ta mà nói từng hạt gạo từng thóc vãi đều rất quý giá! Do đó người không làm không có ăn, đây là điều tất nhiên! Ta có thể ăn nhiều hơn muội, mặc tốt hơn muội, là bởi vì mỗi ngày ta đều vào sinh ra tử, mỗi khắc đều có thể phơi thân nơi sa trường! Những lúc ấy muội ở đâu? Những lúc như vậy muội đang làm gì? Muội đang ở nhà ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, cuối cùng còn hận ta không đem quân thưởng lén đem hết cho muội may y phục mới!”

Xuân Phong khẽ cắn nhẹ môi, qua một hồi lâu, mới từ từ ‘hừ’ một tiếng, nói: “Người là tí tí, ta là muội muội, người chăm sóc ta... đó là việc thiên kinh địa nghĩa.”

“Bây giờ muội lại nhận người tí tí như ta rồi sao?” Văn Văn nở nụ cười đầy khinh cợt.

“Đó đều là chuyện trước kia rồi.” Xuân Phong tươi cười với nàng ta, “Bây giờ cổ vương đại nhân đã có ta chăm sóc, cho nên ta đã không còn cần đến người nữa.”

Sắc mặt Văn Văn khẽ trắng bệch, tiếp đó cười lạnh nói: “Cổ vương đại nhân nếu như chịu chăm sóc muội, vậy thì sao muội lại xuất hiện ở đây chứ?”

Xuân Phong nói không ra lời, trừng mắt nhìn Văn Văn, Xuân Phong bỗng chốc nghĩ ra được vô vàn lí do nhưng không một lí do nào có thể thuyết phục chính mình, càng không cần nói thuyết phục người tí tí giáo hoạt hơn mình, cuối cùng chỉ đành nghiến răng nói: “Còn không phải tại người! Là người bày kế hại ta đúng không? Tất cả những điều này đều do người bày trò!”

Văn Văn thờ ơ nhìn người muội muội ruột trước mắt, lòng thầm biết nếu như Xuân Phong đã đứng ở đây vậy thì mưu kế của nàng ta xem như thành công.

Chỉ là trong lòng nàng ta không những không hề vui vẻ, mà còn thậm cảm thấy kì lạ, nếu như cô vương đại nhân tặng viên tình cô cho Xuân Phong vậy thì kế hoạch của nàng ta sao có thể thuận lợi như vậy? Tại sao không thấy cô vương đại nhân nổi giận chứ? Phải biết rằng vị đại nhân ấy là người thủ đoạn rất tàn nhẫn lại cực kì bênh vực người của mình, nếu như có người động đến người vị đại nhân ấy quan tâm thì không chết cũng phải lột đi một lớp da, tại sao Xuân Phong gả đến đây nhưng vẫn không nghe thấy chút tin tức gì từ cô vương đại nhân?

Nhất thời trong lòng Văn Văn ngàn vạn suy đoán, nhưng không tài nào tìm được nút gỡ khúc mắc ấy. Ngoài ra, nàng ta còn quên đi một việc.

Tiểu quốc vương sau khi được nàng ta thổ lộ, theo sau Văn Văn chạy đến kia, lúc này đang ẩn mình sau gốc cây, lẳng lặng chăm chú nhìn đôi tỉ muội như hoa trên hành lang, hẳn ta chấp tay ra sau, lẳng lẽ không nói lời nào, sắc mặt âm trầm khiến người khác khó đoán được những gì hẳn ta đang nghĩ...

Và sau cuộc tương ngộ ngắn ngủi, Văn Văn và Xuân Phong chia tay trong sự không vui.

Nếu như kẻ thù bình thường gặp nhau thì còn có thể ai về nhà nấy, ai tìm mẫu thân người ấy, nhưng hai tỉ muội họ lại là cùng một mẫu thân, nghiệt duyên có tránh cũng tránh không khỏi.

Hoa nở hai đầu, mỗi cành một vẻ, ở đây hai tỉ muội thân sinh trở mặt thành thù, ở kia một đôi huynh muội không cùng huyết thống đang diễn một màn huynh muội đồng cam cộng khổ...

Sở Tử Phục tuy là một quốc vương bù nhìn, nhưng ít nhiều cũng là nhất quốc chi chủ trên danh nghĩa, cho nên đại hôn của hẳn ta không thể sơ sài, chẳng những cả hoàng cung đều bận bịu vì hẳn ta, Phụng Huyết Ca còn phái Hàn Quang và Hoa Diễm Cốt làm chính phó Sứ Tiết đến nhà Lễ Bộ Thượng Thư tuyên chỉ, tiến hành nhận lễ vật.

Lễ Bộ Thượng Thư sau khi nhận thánh chỉ, liền chiếu đó cử hành tiệc nhận lễ.

Trong buổi tiệc bách quan tề tụ, kính rượu liên tục, nhưng đối tượng kính rượu này không phải là phụ thân của hoàng hậu, mà là Hàn Quang. Chỉ vì sứ tiết thay hoàng đế nghênh thân đều là cận thần của thiên tử, địa vị cực cao, và Hàn Quang càng là người như vậy, ai biết được liệu trăm năm sau Phụng Huyết Ca có giao trọng quyền trong tay cho hẳn ta không chứ? Đến khi ấy, tiểu quốc vương vẫn chỉ là một hoàng đế bù nhìn, còn Hàn Quang sẽ là hoàng đế thực sự.

Do đó khi Hàn Quang mình đầy mùi rượu đẩy cửa bước vào, Hoa Diễm Cốt bị bộ dạng của hẳn ta dọa giật mình, nghĩ cũng không nghĩ liền rút chiếc roi ra, nói: “Sao vậy? Bên ngoài có người giật thân sao?”

Hàn Quang âu yếm nhìn nàng, đáp: “Đúng vậy! Có một bọn rất lợi hại đang giật thân, sư muội a muội mau ngăn họ lại, để bản đại gia nghỉ ngơi một lúc!”

“Người nào mà dám giật hoàng thân, xem ra thật là chán sống rồi, để muội ra gặp hấn ta!” Hoa Diễm Cốt hùng hồn xông ra, nhưng không đợi Hàn Quang uống hết trà trong ly thì nàng đã chạy trở về, thờ đốc tóc tai rối bù, ngay cả ngọc bội giắt bên hông cũng không biết đã bị ai giật đi mất.

“Ê, sư muội, sao muội mới ra cửa một chuyến thì hoa vàng hôm trước nay trở thành hoa tàn rồi?” Hàn Quang cười trong sự xui xẻo của người khác.

“... Thì ra không phải là giật hoàng thân, mà là giật huynh a.” Hoa Diễm Cốt bộ dạng kinh hãi, “Mà đây không phải là tiệc nhận lễ sao? Đi đâu ra nhiều bà mai như vậy?”

“Kéo ra chiến trường cũng đủ lập một đội kì đột doanh rồi.” Hàn Quang từ góc độ của cảm y vệ chỉ huynh sứ ‘chặc chặc’ khen, “Họ tuy tướng mạo không kinh người, nhưng sức chiến đấu lại kinh người. Nhìn thấy bọn đại gia đã ào ào xông lên, sau đó người ôm tay, kẻ ôm chân, còn có người moi ra dây thừng bao bố... rút cuộc họ định làm gì bọn đại gia a? Còn may là bọn đại gia dững mãnh thiện chiến, đổi lại là người khác chưa hẳn đã phá được vòng vây của họ... nhưng nói đi cũng phải nói lại, muội sao thoát được vậy?”

Hàn Quang vừa nói vừa đưa tay kéo Hoa Diễm Cốt ngồi xuống chân mình, thả tóc nàng ra, sau đó lấy ra chiếc lược gỗ từ bên gối chải tóc cho nàng.

Hoa Diễm Cốt ngồi trên chân Hàn Quang, có chút ngượng ngùng cự quậy: “Muội đâu còn là trẻ con nữa...”

“... Im miệng, ngoan ngoãn ngồi đó là được rồi.” Hàn Quang thuận thực chải tóc búi tóc cho Hoa Diễm Cốt, tuy nay là cảm y vệ chỉ huy sứ nhưng cách chải tóc cho Hoa Diễm Cốt của Hàn Quang không hề lỏng lẻo, “Chỉ một lúc là xong, nếu như muội rồi thì cứ trò chuyện với bọn đại gia, ví dụ như người như muội sao có thể thoát được bọn bà mai ấy?”

“Còn có thể làm thế nào nữa, dùng vũ lực để thoát a.” Hoa Diễm Cốt nói, “Nói đạo lí với họ căn bản không thể thông, muội nói với họ muội đã có người trong mộng, nhưng họ mở miệng là hỏi thành thân chưa? Nếu như chưa thành thân thì mọi việc đều có thể...”

“Thì ra là vậy... đợi đã!” Hàn Quang ấn lấy vai Hoa Diễm Cốt xoay người nàng lại, lòng nóng như lửa đốt rống lên: “Người trong mộng? Hấn ta là ai?”

Hoa Diễm Cốt ngây người, nàng cười nói: “Sư muội có nạn, đương nhiên là sư huynh đón đầu hy sinh thân mình... nhưng mà tên của huynh quả thật rất có tác dụng, muội báo xong tên huynh, họ không còn dám động tay động chân với muội nữa, chắc hẳn là sợ huynh công báo tư thù, đại hình hầu hạ...”

“Ta?” Hàn Quang ngây người một lúc, sau đó ho nhẹ hai tiếng, nhìn chằm chằm Hoa Diễm Cốt, nghiêm túc lạ thường nói, “Quả là chủ ý hay... được rồi, sau này bọn đại gia cũng sẽ làm như vậy.”

“Muội đùa với huynh đấy! Huynh đừng có mà làm thật đấy!” Hoa Diễm Cốt vội nói.

Hàn Quang trầm mặc một lúc, sau đó khẽ mỉm cười, đưa tay búng nhẹ trán Hoa Diễm Cốt, để lộ hai chiếc răng cạp nhỏ đáng yêu: “Sau này còn dám đùa như vậy với bọn đại gia, bọn đại gia sẽ đại hình hầu hạ!”

“Không dám nữa không dám nữa đâu.” Hoa Diễm Cốt ôm trán nói.

Hàn Quang mỉm cười nhìn Hoa Diễm Cốt, định nói nhưng lời đến miệng nhưng lại không thể nói ra, chỉ đành xoa mạnh đầu Hoa Diễm Cốt khiến cho mái tóc hắt ta vừa chải xong lại trở nên rối bù, lúc này Hàn Quang mới vừa ý bước ra khỏi cửa, vừa đi vừa làu bàu với tiểu sư muội bên cạnh: “Muội có thể về nhà ngủ rồi, công việc còn lại để một mình ta làm.”

“Còn có việc gì?” Hoa Diễm Cốt hỏi.

“Đem lễ vật trả về.” Hàn Quang mặt không biểu cảm quét nhìn bọn thái giám bận rộn kia, “Quy định lễ tiết một đồng, nói chung là lễ vật tặng cho quốc cửu thì giữ lại, tặng cho hoàng hậu thì để hoàng hậu xem qua rồi mang về hoàng cung.”

“Quả là phiền phức thật.” Hoa Diễm Cốt vừa nói, vừa tiện tay diu tiểu cung nữ bên cạnh.

Tiểu cung nữ ấy cũng không biết là do nhân duyên không tốt hay trời sinh thân lực, lễ vật trong tay chát cao ngất trời, món nào cũng là vật nặng, Hoa Diễm Cốt vốn định có ý tốt nhưng không ngờ phản ứng của tiểu cung nữ ấy lại rất mạnh, thoáng một cái tránh khỏi bàn tay của Hoa Diễm Cốt, tiếp đó lô hương đồng và những thứ tương tự trong tay đều rơi xuống đất, hơn nữa còn có một bộ phương thẳng quệt ra một vết thương rất lớn trên tay.

“Nô tì đáng chết!” Cung nữ ấy lập tức quỳ xuống đất.

“Tay của ngươi không sao chứ?” Hoa Diễm Cốt khụy xuống, nắm lấy tay phải cung nữ đó.

Cung nữ đó lập tức rút tay lại. Hoa Diễm Cốt ngậy người. Động tĩnh cả hai người rất lớn, tổng quản thái giám Hồng công công hay tin vừa chạy như bay đến vừa tức giận quát: “Tên nô tì kia ngươi làm việc thế nào vậy? Còn không mau cút... ai da phó sứ ngươi không sao chứ?”

“... Không sao.” Hoa Diễm Cốt mắt tiễn người cung nữ ấy rời khỏi, trong lòng cảm nhận dường như có gì đó không ổn, nhưng nhất thời không nói ra được đó là gì.

Hàn Quang thấy nàng hồn bay vờn vờ ngỡ rằng vì đêm nay nàng uống quá nhiều rượu, liền nhíu mày gọi hai cảm y vệ đến, sau đó nhỏ tiếng nói với Hoa Diễm Cốt: “Ta phái người đưa muội về, ta thấy hôm nay muội có chút mệt rồi.”

“... Cũng được.” Hoa Diễm Cốt thân là phó sứ nên cũng không ít người kính rượng nàng, tuy Hàn Quang cản giúp nàng không ít nhưng lúc này nàng cũng toàn thân đầy mùi rượu. Khẽ lắc đầu, bước ra ngoài phủ dưới sự hộ tống của hai cấm y vệ, trước khi đến cửa, Hoa Diễm Cốt không kìm được quay đầu lại, lần nữa tìm kiếm hình dáng người cung nữ kia trong đám người đang bận rộn.

Trong vườn, thái giám cung nữ dưới sự chỉ huy của Hồng công công, khuôn vác những thứ lễ vật của hoàng hậu.

Có lẽ do uống quá nhiều rượu nên cảm thấy cung nữ khi nãy có chút kì lạ, nhưng nay nhìn lại, cư nhiên cảm thấy tất cả thái giám cung nữ ở đây đều có chút kì lạ. Khi ánh mắt nàng lướt qua, không ít cung nữ thái giám đều như cảm nhận được, tất cả đều ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Diễm Cốt, sau đó rất nhanh đã cúi đầu xuống.

“Phó sứ, còn có việc gì sao?” Hồng công công không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Hoa Diễm Cốt, cúi đầu khom lưng, vẻ mặt đầy nịnh nọt hỏi.

“Diễm Cốt muội không sao chứ?” Hàn Quang cũng bước đến, nhướn mày hỏi: “Có phải là say đến đi không nổi nữa, có cần bọn đại gia công muội về không?”

“... Không cần đâu muội đi ngay.” Hoa Diễm Cốt quay đầu rời khỏi.

Xe ngựa sớm đã đợi trước cửa, nàng chui vào trong xe, còn hai cấm y vệ kia cũng nhảy lên trước ngòai đánh xe, roi khê đánh, hai con ngựa liền chạy về phía nhà Hoa Diễm Cốt.

Ngồi trong xe, trong đầu Hoa Diễm Cốt không ngừng hiện ra bàn tay của tiểu cung nữ kia.

Mãi cho đến khi xuống xe, nàng vẫn không ngừng suy nghĩ bàn tay của tiểu cung nữ ấy kì lạ ở đâu.

“Nàng trở về rồi à.” Kinh Ảnh đẩy cửa bước ra, hần đi trước Hoa Diễm Cốt, vừa đi vừa điềm tĩnh nói, “Nàng đi rửa tay đi, ta nấu chút trà tinh rượu cho nàng.”

“Nhìn ta trông giống say lắm sao?” Hoa Diễm Cốt dở khóc dở cười, sau đó đột nhiên ngây người.

Nàng đưa bàn tay phải mình lên, từ lòng bàn tay trở lên, đưa đến trước mắt.

Phút chốc, một luồng khí huyết xông thẳng lên não. Bàn tay mỗi người đều có vết chai sần, vết chai sần của người đọc sách khác với người luyện võ, của người đọc sách mười năm cũng khác với người đọc sách một năm. Trên đời này có một số kì nhân nhìn người không cần nhìn mặt, chỉ cần nắm lấy tay đối phương, sờ một lần, thì đã có thể nói ra thân thể đối phương chính xác chín phần.

Hoa Diễm Cốt tự nhận không có bản lĩnh này. Nhưng vết chai sần trên tay tiểu cung nữ kia giống hệt như của nàng. Vết sần trên ngón tay nàng là do mười năm dùng ‘thiên diệp đao’ hoá da cho người mà để lại.

“Một họa bì sư...” Hoa Diễm Cốt ngẩng đầu lên, sắc mặt cực kì khó coi, “Không đúng!”

Nàng xoay người chạy khỏi cửa, xông thẳng về hướng hoàng cung.

Ghi chú:

1. Giật thân: giật tân nương hay tân lang.

Chương 40

Địa Phủ Có Đường Trăm Đi Trước

Hoàng cung năm nay tĩnh lặng đến độ chỉ còn nghe tiếng gió thổi.

Trăng đen gió lớn đêm giết người, Hoa Diễm Cốt thầm nghĩ nếu như muốn ra tay với kẻ nào đó thì hẳn sẽ chọn một đêm như thế này.

Và điều càng kì lạ hơn nữa là trên đường đi ngay cả một người thị vệ cũng không thấy, tuy rằng đêm nay phủ Thượng Thư bày tiệc nhận lễ, bá quan văn võ có phẩm cấp đều đến tham gia, nhưng không đến mức cả thị vệ trong hoàng cung cũng chạy đi góp vui chứ?

Thở hồng hộc đứng trước cửa Dưỡng Tâm điện, Hoa Diễm Cốt nhìn xuống dưới chân, lòng không khỏi thấu lạnh. Máu tươi từ từ tràn ra từ khe cửa, ướt đầm đôi giày thêu của nàng. Một luồng máu lập tức xông lên não, Hoa Diễm Cốt cơ hồ cảm thấy trước mặt đã hiện ra cảnh tượng sư phụ và đại sư huynh đơn độc chống chọi với trăm tên thích khách, đại sư huynh đầu dừng mãnh thiện chiến nhưng địch không nổi quá đông người, do đó sức cùng lực kiệt bị trăm thanh kiếm ghim vào tường, chảy cạn máu mà chết... còn sư phụ trong cơn cuồng nộ, độc chảy ngược vào tim, do đó một dòng máu tươi chảy xuống khoe miệng y... a a a đại sư huynh a sư phụ a!

Không chút do dự rút ra chiếc roi bên người, sẵn sàng cho dù một đi không trở lại, nàng cũng phải cùng sư phụ và đại sư huynh đồng sinh cộng tử.

Nhưng đợi khi Hoa Diễm Cốt xông cửa bước vào, một luồng khí huyết lập tức ập đến, một vị nam tử quay lưng về phía nàng, hông giắt tiêu kiếm, tay cầm chiến đao, toàn thân phát ra chiến ý lãnh khốc vô tình, chân giẫm trên ngực một người, bất chấp người đó khóc lóc năn nỉ, nhanh chóng lấy thủ cấp của đối phương.

Hoa Diễm Cốt một roi siết chặt cánh tay cầm đao của đối phương, hét lớn: “Dừng tay!”

Đối phương quay đầu lại, dùng bàn tay đang cầm đao lau đi máu tươi vương trên mặt, sau đó lộ ra hai chiếc răng kèn: “Hừm, sư muội, sao muội lại đến đây?”

Hoa Diễm Cốt ngậy người nhìn đối phương hồi lâu: “Đại sư huynh, không phải huynh chết rồi sao?”

“Hừ! Muội có chết rồi bọn đại gia cũng chưa chết!” Hàn Quang một chân giẫm nát lòng ngực đối phương, sau đó đưa tay kéo lấy roi của Hoa Diễm Cốt, kéo nàng sang một bên, căn dặn: “Bây giờ là lúc bọn đại gia giương oai diễu võ, muội chỉ cần ở một bên đánh trống tưng hoa, không được tham dự vào!”

Dứt lời, Hàn Quang quả thật nhặt chiếc dù từ dưới đất lên đưa cho nàng. Hoa Diễm Cốt đang cố suy ngẫm tại sao nơi này lại có dù trống, bởi dẫu sao cao thủ sử dụng kì môn binh khí quá nhiều, với tính cách cổ quái của họa bì sư, mười người thì đã có chín người lựa chọn những loại vũ khí ít người dùng này.

Tay cầm chiếc dù nhuộm máu, Hoa Diễm Cốt đứng sang một góc vắng, lúc này nàng mới có cơ hội quan sát hết mọi việc đang diễn ra. Không ngoài dự đoán, bọn thái giám cung nữ ấy quả nhiên là do họa bì sư giả dạng, tính qua loa cũng khoảng trăm người hơn. Chỉ là lúc này đa phần đều nằm dưới đất, chết không nhắm mắt. Chỉ vì số lượng hình giả mai phục họ nhiều hơn hẳn con số này.

Những hình giả ấy có người mang thân phận của họa bì sư, nhưng không giỏi trong việc họa bì chỉ giỏi trong việc chém giết, trong ấy Hàn Quang là ví dụ điển hình nhất, ba trăm hình giả cùng ba trăm họa bì sư là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, cụ thể thế nào chỉ cần nhìn bức tranh địa ngục trần gian này thì sẽ rõ.

Hồng công công hung hăng tiến vào, nhưng nay chỉ có thể mở to mắt nhìn các họa bì sư tinh nhuệ cuối cùng của tông môn bị giết sạch, ông ta không tìm được hai mắt đỏ ngầu, toàn thân run rẩy, tuyệt vọng gào thét về phía người nam nhân ngồi trên ngự toạ: “Tên phản đồ ngươi có còn xứng với liệt tổ liệt tông không, cư nhiên nuôi nhiều sát thủ tàn sát đệ tử tông môn! Phụng Huyết Ca ngươi sẽ chết không toàn thây!”

Trên ngự toạ, Phụng Huyết Ca đầu tựa vào tay, tay còn lại cầm sách, áo trắng tóc trắng, không nhuộm bụi trần, dường như cây mai trắng mọc trong địa ngục trần gian, cao quý thanh hoa, trắng ngần như trăng.

So với ý, tình trạng của Sở Tử Phục không tốt lắm. Chỉ thấy vị tiểu quốc vương này tay cầm bảo kiếm Thủy Long Ngâm đứng phía trước Phụng Huyết Ca, quật cường ngẩng đầu nhìn y, nhưng dẫu là vẻ ngược nhìn này, đối với hắn ta cũng là một sự sỉ nhục lớn - từ lúc nào mà nhất quốc chi quân lại phải ngược nhìn thân tử?

“Ngươi đã sớm biết đêm nay trăm sẽ ra tay?” Sở Tử Phục lạnh lùng hỏi.

Phụng Huyết Ca lười nhác tựa người vào ghế, mắt khễ nhắm hờ, thậm chí không đưa mắt nhìn hấn ta, chỉ lãnh đạm cười: “Đây còn là nhờ cả Hồng công công.”

Cảm nhận được ánh mắt đầy bi ai và sát ý của Sở Tử Phục, Hồng công công vội vàng thanh minh: “Không phải ta! Không phải ta!”

Sở Tử Phục mặt không biểu cảm, hấn ta từ từ quay đầu lại, nhìn chằm chằm Phụng Huyết Ca, thốt từng câu từng chữ: “Trẫm biết hôm nay không tránh khỏi cái chết, nhưng trẫm muốn chết một cách rõ ràng!”

“Ha...” Phụng Huyết Ca đóng thư quyển trong tay lại, khễ đưa mắt cười ung dung, “Không sai, bôn tọa đích thực có được tin báo rằng đêm nay người muốn hành thích bôn tọa... nhưng mà những tin tức như thế này trước nay chưa từng dứt, là thật là giả, bôn tọa nhất thời cũng khó phân biệt, cho nên gọi người và Hồng công công đến thử xem, quả nhiên rõ đầu đuôi ngọn ngành.”

Sắc mặt của Sở Tử Phục và Hồng công công đều trắng bệch. Nhớ lại những ngày tháng này ông ta điều binh khiển tướng trong sự giám sát của Phụng Huyết Ca, tề tụ ba trăm tử sĩ nhiều năm mai phục trong cung đến, sau đó đêm nay toàn bộ dâng đến trước mặt Phụng Huyết Ca, dâng đến bên đao của hình giả... Nghĩ đến đây, hy vọng tan vỡ, ‘ọc’ một tiếng, Hồng công công nôn ra ngụm máu, tiếp đó vỗ ngực nhảy cẫng, khóc lóc không thôi. Sở Tử Phục lạnh lùng liếc nhìn ông ta, tiếp ấy quay sang Phụng Huyết Ca: “Tên phản đồ ấy là ai?”

Phụng Huyết Ca khễ lắc đầu đáp: “Người không cần biết... người đâu.”

Hai hình giả kẻ trái người phải, đứng sau lưng Sở Tử Phục. Ánh mắt Sở Tử Phục thoáng qua tia thê lương, nhưng vẫn quật cường nói: “Thành vương bại khấu, trẫm không hối hận... người ra tay đi.”

“Bôn tọa sẽ không giết người.” Phụng Huyết Ca lãnh đạm nói: “Nhưng từ nay về sau, người không được bước chân khỏi Đông Cung nửa bước.” Dứt lời, hai vị hình giả không chút do dự lôi Sở Tử Phục đi.

Dưới sự áp giải của hai hình giả, Sở Tử Phục loạng choạng bước khỏi Dưỡng Tâm điện, trong giây phút bước ta thêm cửa, hấn ta quay đầu lại, nhìn dấu chân máu của mình để lại trên đường đi, trong lòng dâng lên cơn bi ai vô bờ. Bước chân nhuốm máu đồng minh trong khi kẻ thù thì vẫn điềm nhiên ngồi trên ngự tọa. Còn hấn ta... lại phải chết mòn trong Đông Cung, một bụng kinh luân không nơi phát huy, chỉ có thể hai ba chum rượu nhạt bồi một khúc ‘Cổ quốc’.

Sở Tử Phục đột nhiên cảm thấy trời đất rộng lớn nhưng hấn ta không còn thứ gì, trong lúc mơ hồ ngay cả khi bản thân bị đưa về Đông Cung cũng không hay biết, mãi cho đến khi lão thái giám cầm dù chạy ra, che đi tuyết rơi đầy trời thay hấn ta, Sở Tử Phục mới ‘a’ một tiếng hồi thần.

“... Đã lập xuân rồi, trời còn có tuyết.” Sở Tử Phục đưa tay ra, đón lấy một hạt tuyết, hai dòng lệ đột nhiên tuôn trào, “Ông trời... thật không có mắt.”

Lão thái giám nhìn vẻ mặt bây giờ của hắn ta liền biết ngay đại sự đêm nay nhất định đã thất bại, trong lòng ông ta cảm thấy kì quái, rõ ràng Tạ Thư Hiền kia đã điều thị vệ ở Dưỡng Tâm điện đi khỏi, Hồng công công cũng đã tập trung binh mã, sao lại còn thất bại nhanh như vậy? Lòng bi thông nhưng lại thể nói ra, chỉ có thể một mực an ủi tiểu quốc vương: “Hoàng thượng, người đừng thương tâm... còn giữ được núi xanh lo gì không có củi đốt, chỉ cần người không sao thì tất cả đều ổn, sau này vẫn còn cơ hội.”

“Cơ hội?” Sở Tử Phục thê lương nói, “Không còn có cơ hội nữa rồi...”

“Hoàng thượng...” Lão thái giám nói.

“Đừng nói nữa.” Sở Tử Phục đưa tay che đi mắt mình, nói, “Lui xuống đi, trẫm muốn yên tĩnh một lúc.”

“... Vâng.” Lão thái giám nhìn hắn ta như vậy, biết hắn ta nhất thời nghĩ không thông, chỉ đành đưa hắn ta về tẩm cung, lòng thầm nghĩ sau này ngày còn dài, đợi khi tiểu quốc vương ngủ một giấc dậy, cơn buồn trong lòng tan biến ông ta sẽ lại tiếp tục khuyên.

‘Ke... két’ một tiếng, cánh cửa sau lưng tiểu quốc vương đóng lại.

Hắn ta từng bước từng bước gian nan đi đến bên giường, sau đó ngồi phịch xuống, thần thờ nhìn chân nến trên bàn, mãi cho đến khi một luồng hàn quang thoáng qua khiến ánh nến kia dập diu đung đưa, khi ấy Sở Tử Phục mới hồi thần lại loạng choạng bước đến bên cửa sổ đóng hai cánh cửa sổ ấy lại, quay người lại, kinh ngạc phát hiện ra thân ảnh cao to đứng bên chiếc bàn, tay áo rũ xuống, một bàn tay đưa ra từ tay áo che ánh nến dập diu kia lại.

“Ai?” Sở Tử Phục quát.

“Ha ha, mấy ngày không gặp, quốc vương đại nhân đã quên tại hạ rồi sao?” Người ấy quay đầu lại, gương mặt tuần bị che bởi nửa chiếc mặt nạ bằng đồng, dưới ánh nến, chiếc mặt nạ ấy ghê tởm như dã thú.

“... Là ngươi.” Sở Tử Phục trừng mắt chiếc mặt nạ của đối phương, đột nhiên như sự tỉnh về mặt đen sẫm nói, “Là ngươi! Ngươi là tên phản đồ đó! Vân Tà!”

Trong ba trăm tử sĩ của tông môn Vân Tà cũng là một trong số ấy, trong trận hỗn chiến khi nãy Sở Tử Phục không để tâm đến người này, nhưng nay Vân Tà cư nhiên có thể không chút thương tích đứng trước mặt hắn ta, điều đó không phải đã nói rõ mọi việc rồi sao?

“Tiểu quốc vương ngươi nặng lời rồi.” Vân Tà ‘ha ha’ cười to, “Lòng ta trước nay chưa từng thuộc về tông môn, sao lại có chuyện phản bội được chứ.”

“Hồng công công là sư phụ của ngươi.” Sở Tử Phục nhìn chằm chằm ánh mắt đối phương, “Ông ta thu dưỡng ngươi, truyền thụ võ công kĩ nghệ cho ngươi, đưa ngươi đến bên cạnh trẫm đảm nhận trọng trách, nay ngươi cư nhiên lấy ân báo oán?”

“Ông ta nuôi ta mười năm.” Vân Tà lãnh đạm nói, “Mười năm ấy, ta và năm trăm cô nhi khác ngày đêm chém giết lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn lại mười người được ông ta nhận làm nghĩa tử. Mười năm ấy những thứ ta ăn đều là cơm thừa canh cặn, và mười năm sau những việc ta làm đều là cuộc giao dịch bằng tính mạng... nay mười năm đã qua đi, ta cũng đã trả hết ơn dưỡng dục của ông ta, từ nay về sau, ông ta không còn có thể khống chế sinh tử của ta, cuộc đời của ta chỉ có thể do mình ta làm chủ.”

Sở Tử Phục lặng lẽ nhìn Vân Tà hồi lâu, cuối cùng nói, “Thôi đi thôi đi, bây giờ nói những điều này với người còn ích gì nữa? Vân Tà a Vân Tà, nay người có được như ý nguyện chưa?”

“Chỉ trừ một việc.” Vân Tà từ từ đưa tay lên, ngón tay thon dài chỉ về phía Sở Tử Phục, “Tiểu quốc vương, sao người còn chưa lên đường?”

Sở Tử Phục khẽ ngậy người, tiếp đó mặt đỏ ửng lên vì giận, hấn ta lạnh lùng nói: “Người muốn giết trẫm?”

“Ta không giết người, nhưng người còn có mặt mũi sống trên thế gian này sao?” Vân Tà từng bước tiến gần, thân hình cao to hắt bóng vây lấy Sở Tử Phục, “Kiến có thể tham sống nhưng người là nhất quốc chi quân, người có thể cho phép bản thân khụy gối dưới chân Phụng Huyết Ca sao, ngày qua ngày năm qua năm, mãi cho đến trăm năm sau con trai người quỳ trước con trai Phụng Huyết Ca, cháu người quỳ trước cháu Phụng Huyết Ca sao?”

Sở Tử Phục nhìn Vân Tà, sắc mặt từng chút từng chút trắng bệch.

“Nếu như là trước kia, người có lẽ có thể nhẫn nhịn như vậy.” Vân Tà từng bước tiến đến gần Sở Tử Phục, đôi môi cong lên thốt ra âm điệu đầy mỉa mai, “Nhưng nay người còn tiếp tục nhẫn nhịn thì còn ý nghĩa gì nữa? Tông môn họa bì sư đã bị giết sạch, sau này người còn có thể ra lệnh cho ai? Còn ai dám giúp người đối phó Phụng Huyết Ca? Ồ, suýt chút quên mất, ngày mai tảo triều Phụng Huyết Ca sẽ tuyên bố với bên ngoài rằng người thân mang trọng bệnh cần phải tịnh dưỡng ở trong Đông Cung mười mấy năm sau mới có thể gặp người khác, ha ha... mười mấy năm qua đi, những lão thần trung với Sở thất đã chết, đến khi ấy, dù Phụng Huyết Ca có chỉ vào con trai của mình bảo rằng đây là con trai của người là thái tử của Sở quốc, người thử nói xem các triều thần có tin không?”

Chỉ e là lúc đó, dù cho Sở Tử Phục chính miệng phủ nhận cũng không ai tin hấn ta.

“Nhu người nói thì trẫm không thể không chết đúng không?” Sở Tử Phục mỉm cười với sắc mặt trắng bệch.

“Bây giờ chết đi, người còn xứng với liệt tổ liệt tông, cũng bảo toàn danh tiếng của mình.” Vân Tà cười nói, “Nếu như đợi mười mấy năm sau thì sẽ phải mở to mắt nhìn con trai của Phụng Huyết Ca soái vị, khi ấy người còn có mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông trong tông miếu không?”

“Nhưng bây giờ chết đi, không những có thể khiến Phụng Huyết Ca mang tiếng xấu, còn có thể khơi dậy sự bất mãn trong lòng những lão thần trung thành với Sở thất.” Sở Tử Phục cười khỏ nói, “Trẫm chỉ không hiểu, nếu như ngươi đã gia nhập dưới trướng Phụng Huyết Ca, tại sao phải nói những lời này với trẫm? Một người âm hiểm như ngươi không thể nào vô cớ làm như vậy, ép trẫm chết... có ích gì cho ngươi?”

Vân Tà khẽ mỉm cười, khẽ nghiêng người về trước, áp môi sát bên tai Sở Tử Phục. Sở Tử Phục nghe thấy lời của hắn ta thì khẽ ngậy người, tiếp đó ‘ha ha’ cười to, bộ dạng như điên cuồng. Còn Vân Tà chỉ đứng thẳng người, cười tít mắt nhìn Sở Tử Phục.

“Được!” Tiểu quốc vương mỉm cười, sau đó ngẩng cao đầu, đôi mắt vốn dĩ không còn niềm tin nay thoáng lộ tia sáng lạnh, hắn ta nói, “Trẫm đi trước một bước, đến địa phủ đọi... đọi ngươi kéo ba sư đồ đệ đến bồi trẫm!”